

Arrest

nr. 275 717 van 3 augustus 2022
in de zaak RvV X en X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 7 april 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat Mr. D. GEENS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart van Palestijnse origine te zijn en geboren te zijn in 1979. Verzoekster verklaart eveneens van Palestijnse origine te zijn en geboren te zijn in 1987.

1.2. Verzoekers verklaren het Rijk te zijn binnengekomen op 2 juli 2020. De volgende dag dienen verzoekers een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 29 november 2021 en 26 januari 2021 wordt verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord. Op 29 november 2021 en 28 januari 2022 wordt verzoekster op het CGVS gehoord.

1.4. Op 8 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing die in hoofde van verzoeker werd genomen luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Palestijnse origine en geboren in Abu Dhabi (Verenigde Arabische Emiraten). U bent niet bij het UNRWA geregistreerd. U bracht uw jeugd en schooltijd door in Abu Dhabi. U ging samen met familie één keer per jaar of om de twee jaar op reis naar Gaza omdat uw familie daar eigendommen had. Uw vader overleed in 2003. Nadat u in 2004 trouwde met uw vrouw R.A. (O.V. 9.088.602), tevens van Palestijnse origine en afkomstig uit Gaza, en nadat bleek dat zij niet kon aarden in Abu Dhabi, verhuisde u samen met uw gezin naar Gaza. U woonde in het huis van moeder in de Al Zaitoun wijk in Gazastad. Uw stiefmoeder, de tweede vrouw van uw vader woonde in het huis erlangs. U werkte samen met zes neven in een kippenkwekerij. In 2006 startte u een eigen kippenkwekerij op uw eigen gronden. Tijdens de oorlog van 2009 werd uw huis overgenomen door het Israëlisch leger. Uzelf en uw familie verbleven tijdens de oorlog in het familiehuis van uw vader in het centrum van de wijk Al Zaitoun, naast de moskee van Salaheddin. Het Israëlisch leger sloopte twee andere huizen die uw familie bezat, twee kippenkwekerijen en vernielde uw landbouwgrond. Na de oorlog voerde u enkele herstellingen uit aan uw eigen huis, waarna u terug daar ging wonen. Zes of zeven maanden na de oorlog in 2009 kreeg u bezoek van A.A.O., een betrokkene van Hamas, die u vertelde dat hij een tunnel wou bouwen onder uw grond. U was hier niet mee akkoord, maar kon hem niet tegenhouden. Ongeveer een jaar later werd deze tunnel ontdekt daar de grond door regenval inzakte waardoor een muur van uw huis beschadigd raakte. U ging hierop naar de verantwoordelijke van Hamas in uw regio, H.S., en vroeg hem om dit op te lossen. H. beloofde vrachtwagens met zand te sturen om de muur te herstellen, wat ook gebeurde. Echter, de mantschappen om de muur te herstellen stuurde hij niet. U probeerde hem nog een aantal keren tevergeefs te contacteren. Daar hij wel het zand had gestuurd, ging u er van uit dat u de toestemming had om uw muur te herstellen en de tunnel te dichten. U werkte in die periode als taxichauffeur, hier en daar in de aankoop en verkoop van gronden, en in de aankoop en verkoop van runderen. In 2012 werd de erfenisregeling van uw vader opgemaakt. U ontving 4 donum grond, verdeeld in drie stukken. Op een van deze stukken grond begon u aan de bouw van uw eigen huis, nadat u datzelfde jaar schadevergoedingen van de opgelopen schade tijdens de oorlog van 2009 had ontvangen. U verbleef nog steeds in het huis van uw moeder in afwachting van de bouw van uw eigen huis. Op een ander stuk grond begon u een nieuwe kippenkwekerij. Uw broer A. kreeg het familiehuis naast de moskee van Salaheddin toegewezen. Tijdens de oorlog van 2012 verbleef u andermaal in dit huis dat nu van uw broer was. Uw eigendommen bleven dit keer gespaard van schade. Tijdens de oorlog van 2014 verbleef u eveneens in het huis van uw broer A.. U kon tijdens de oorlog moeilijk uw kippenkwekerij bereiken. Wanneer er af en toe een staakt-het-vuren was, ging u naar huis en naar de kippenkwekerij om het nodige werk te doen. Tijdens zo een staakt-het-vuren kwam u bij het huis van uw moeder aan, toen u zag dat de deur gebarricadeerd was. U klopte aan en zag dat een persoon van het verzet de deur opendeed. U vertelde dat u wat spullen kwam ophalen. Binnen zag u nog twee andere gemaskerde personen en overal wapens liggen. U nam snel wat u nodig had en vertrok weer. U durfde hier met niemand over praten. De volgende dag werd uw huis gebombardeerd. De drie verzetsstrijders kwamen hierbij om. Daar er nog veel wapens in het huis lagen, hingen er voortdurend anderen rond uw huis. Tien dagen later werd ook het huis van uw stiefmoeder gebombardeerd, u vermoedt omdat er zoveel mensen rondhingen en de Israëli's dit verdacht vonden. Het huis dat u zelf bouwde was net af, maar liep wat schade op. Nadat u deze schade herstelde, kon u enkele maanden na het einde van de oorlog in uw nieuwe huis intrekken samen met uw familie. Uw moeder en stiefmoeder, wiens huizen volledig vernield waren, bleven in het huis van uw broer in het centrum van Al Zaitoun. Een jaar of twee jaar na de oorlog in 2014 was u aan het ploegen met uw tractor op uw landbouwgrond toen uw ploeg in een draad draaide en deze overtrok. U wist meteen dat deze draad te maken had met raketplatformen. U was bang dat u onterecht beschuldigd zou worden dit expres te hebben gedaan en ploegde vanaf toen op enkele meters afstand van de omheining van uw grond, daar de draden vooral langs de omheining liepen. Zes of zeven maanden later kwam u een tweede maal een draad op uw grond tegen. Af en toe merkte u dat de omheining die u had gezet rond uw grond doorgeknipt was, waarna u deze herstelde. U beperkte uw bewegingen en ging enkel naar uw kippenkwekerij en dan naar huis. U probeerde niet in conflict te komen met Hamas. Wanneer u vernam dat er een bombardement of een bepaalde activiteit zou gebeuren, verliet u uw huis en kon u terecht in het huis van uw broer A.. Uw vrouw en kinderen verbleven in die situaties ook regelmatig in het ouderlijk huis van uw vrouw. In 2018 startte u een tweede kippenkwekerij. Begin oktober 2018 merkte u 's avonds lawaai op. U dacht dat er dieven bezig waren, wat regelmatig gebeurde. U ging naar buiten, waar u op straat zag dat het geen

dieven betrof, maar een groepje mensen van Hamas. Een van hen kwam naar u toe, en vroeg of u een gsm bij had. U zei van niet. U zag dat ze achter de muur langs uw huis, op de grond van uw broer F. met graafwerken bezig waren. U zag een aantal van de personen tot hun middel in de grond zitten. Er werd u verteld dat u met niemand hierover mocht spreken, waarna u naar huis werd gestuurd. U ging bang naar huis waar u tegen uw vrouw vertelde wat er gebeurd was. De volgende ochtend was u aan het werk op uw boerderij toen er twee personen in een terreinwagen aankwamen. Zij behoorden ook tot Hamas. Ze spraken u aan over de gebeurtenissen van de avond ervoor. U mocht met niemand hierover spreken, ook niet met iemand van Hamas. U vermoedt dat ze wisten dat u vroeger contact had gehad met H.S.. Als de tunnel zou ontdekt worden, dan werd u als verantwoordelijk hiervoor gezien en zou u gedood worden. U ging verder met uw werk, waarna u naar huis ging en vertelde tegen uw vrouw wat er gebeurd was. U was heel bang door de bedreigingen en wou niet langer in Gaza blijven. Uw vrouw was echter zwanger op dat moment, en was niet meteen overtuigd om Gaza te verlaten. Ze dacht niet dat er werkelijk iets zou gebeuren met de grond en nam de dreigementen niet ernstig. U besloot daarop alleen te vertrekken en later gezinshereniging aan te vragen. U regelde al uw documenten en bleef op uw vrouw inpraten om haar te overtuigen met u mee te vertrekken. U vertelde aan uw vrouw dat uw kinderen het risico liepen gehersenspoeld te worden, daar ze deelnemen aan sportkampen en vrijetijdsactiviteiten, waar er gesproken wordt over het verzet. U wou vermijden dat uw kinderen lid zouden worden van Hamas. Uiteindelijk stemde uw vrouw in november of december 2018 ermee in om Gaza te verlaten, eens ze bevallen was. U regelde daarop de paspoorten en andere nodige documenten voor uw gezin. U hoorde na dit incident in oktober 2018 nog twee à drie keer lawaai op uw grond, een laatste keer ongeveer één maand voor uw vertrek uit Gaza. Begin maart 2019 schreef u uw familie in om Gaza te kunnen verlaten. Uw vrouw beviel op 24 maart 2019 van een zoon K.. Daar het echter lang zou kunnen duren vooraleer jullie namen op de vertreklijst zouden kunnen verschijnen, betaalde u één maand voor jullie vertrek geld om op die manier sneller te kunnen vertrekken uit Gaza. Op 30 juli 2019 verliet u Gaza langs Rafah samen met uw vrouw en zes minderjarige kinderen. U reisde via Egypte, Tunesië, Mauritanië, Mali, Algerije, Marokko, Spanje en Frankrijk naar België waar u op 2 juli 2020 aankwam. U diende op 3 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Tijdens de oorlog in mei 2021 werd de fabriek naast uw kippenkwekerijen gebombardeerd waardoor er aan één kippenkwekerij ernstige schade is en de andere licht beschadigd raakte. De lichte schade kon u laten herstellen. De andere kippenkwekerij is onbruikbaar. U verhuisde in oktober 2021 naar een CARDA centrum (Centre d'Accueil Rapproché pour Demandeurs d'Asile), daar uw vrouw psychologische ondersteuning nodig heeft. Uw zoon Ab. onderging een operatie aan zijn heup en uw zoon Fa. onderging een operatie aan zijn vinger. U vreest bij terugkeer dat uw huis gebombardeerd zal worden door de tunnel of raketplatformen die zich op uw grond bevinden, waardoor u door Hamas gedood zal worden, daar u als enige wist van deze werken. Verder vreest u dat uw kinderen gehersenspoeld zullen worden door Hamas.

U bent in het bezit van uw origineel Palestijns paspoort, alsook het paspoort van uw vrouw en kinderen. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw geboorteakte, de geboorteakte van uw vrouw en kinderen, de identiteitskaart van uw vrouw, een kopie van de verschillende opleidingen die u volgde, een kopie van de erfenisregeling na het overlijden van uw vader, een kopie van enkele schadeattesten van 2009, 2014 en 2015 waaruit de schade blijkt aan uw eigendommen en die van uw familie door de oorlog in 2009 en 2014, een kopie van uw inschrijving op de vertreklijst uit Gaza, een kopie van een attest van de psychiater die uw vrouw opvolgde in Gaza waarin gesteld wordt dat uw echtgenote lijdt aan een PTSD, een kopie van de psychologische attesten van uw vrouw waaruit blijkt dat ze in België psychologisch wordt opgevolgd, dat ze onder andere last heeft van angst, stress, geheugenproblemen en symptomen van hallucinaties, een kopie van twee Belgische psychiatrische attesten van uw vrouw waarin vermeld wordt dat zij opgevolgd wordt omwille van een posttraumatisch stress syndroom in combinatie met een depressie, twee medische attesten uit Gaza d.d. 2011 en 2019 en een kopie van de medische documenten uit België van uw zoon Ab. aangaande zijn heupproblemen, een kopie van medische documenten aangaande de ingreep die uw zoon Fa. onderging in België, een kopie van een attest van uw spoedopname naar aanleiding van ademhalingsproblemen, een kopie van een medisch attest aangaande aan slaaponderzoek dat u onderging, een kopie van een attest van de spoedopname van uw vrouw naar aanleiding van pijn aan de borstkas, een kopie van een medisch attest van uw vrouw in verband met een darmonderzoek, een kopie van een bewijs van uw verblijf in het CARDA centrum, een kopie van enkele foto's van uw huis waarop ook uw vrouw en kinderen te zien zijn, een kopie van enkele foto's van de schade aan uw eigendommen in 2014 en een kopie van enkele foto's van uw kippenkwekerij en de hieraan opgelopen schade in mei 2021.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden

kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA (NPO I p. 3). Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Wat betreft uw problemen in 2009 (uw huis werd bezet door het Israëlisch leger tijdens de oorlog en raakte beschadigd, uw kippenkwekerij werd vernield, en u kende problemen door een tunnel die door A.A.O. onder uw grond werd gegraven) en 2014 (het huis van uw moeder, waar u tevens woonde, en het huis van de tweede vrouw van uw vader werden volledig vernield), dient vastgesteld dat deze problemen niet de aanleiding voor uw vertrek uit de Gazastrook vormden. U bleef immers nog tot juli 2019 in Gaza wonen (NPO I p. 4, 6). Anderhalf tot twee maanden na het einde van de oorlog in 2009 keerde u terug naar uw huis, nadat u enkele herstellingen en renovaties had uitgevoerd. Nadat u het gekregen zand gebruikte om zelf de tunnel dicht te gooien en de schade te herstellen, hoorde u niets meer van A.A.O. (NPO II p. 7). Vier maanden na het einde van de oorlog in 2014 nam u uw intrek in het huis dat u zelf bouwde (NPO II p. 3-4). Uit voorgaande feiten kan dan ook geen actueel risico op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming afgeleid worden. Voor wat betreft het tot tweemaal toe ontdekken van een stuk draad in de grond die u aan het ploegen was, een jaar of twee na de oorlog van 2014, waarvan u dacht dat die tot een raketplatform leidde, kan eenzelfde conclusie getrokken worden (NPO II p. 9).

Er kan voorts geen geloof gehecht worden aan uw confrontatie met Hamas in oktober 2018 waarbij u een ploeg van Hamas betrapte tijdens het werken op uw grond en u vervolgens de dag nadien door hen werd bedreigd. Dit blijkt uit meerdere tegenstrijdige verklaringen die u en uw vrouw aflegden.

Zo slaagde u er niet in coherente verklaringen af te leggen over het tijdstip waarop u Hamas op uw grond betrapte. Voor DVZ schetst u uw problemen in september of oktober 2018 en verklaarde u dat u drie à vier maanden later Gaza verliet (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5, afgenomen op DVZ), wat zou overeenkomen met december of januari 2018/2019. U corrigeerde deze verklaringen aan het begin van uw eerste persoonlijk onderhoud en situeerde de bedreiging begin oktober 2018. U stelde dat u bijgevolg negen maanden later het land verliet (NPO I p. 2). Uw vrouw plaatste voor de DVZ het incident op vijf à zes maanden voor jullie vluchten uit Gaza, wat overeenkomt met januari of februari 2019 (Vragenlijst CGVS R., vraag 3.5, afgenomen op DVZ). De vaststelling dat u niet coherent kan zijn over de start van uw problemen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder lieten u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen optekenen over het verloop van de problemen die begonnen doordat u buiten lawaai hoorde waarop u ging kijken en enkele Hamasleden aantrof. Uw vrouw verklaarde voor de DVZ dat het niet de eerste keer was dat ze dergelijke geluiden had gehoord (Vragenlijst CGVS R., vraag 3.5, afgenomen op DVZ). Zelf had u nooit eerder dergelijke geluiden gehoord (NPO II p. 11). Tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud stelde uw vrouw plots nooit eerder dergelijke geluiden gehoord te hebben (NPO II p. 4). Voorts beweerde uw vrouw voor de DVZ dat u enkele van de aanwezige personen die nacht herkende en zelfs bij naam kende (Vragenlijst CGVS R., vraag 3.5, afgenomen op DVZ). Zelf ontkende u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud iemand van hen te kennen (NPO II p. 10). Tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud dacht uw vrouw dan weer dat u hen niet kende. Gewezen op haar eerdere verklaringen voor DVZ, repliceerde uw vrouw dat ze bedoelde dat u H.S. kent, de regioverantwoordelijke van Hamas (NPO II R. p. 4). Gezien de duidelijkheid van de vraag die gesteld werd over de aanwezige personen op uw terrein die nacht, kan haar repliek echter niet volstaan om de vastgestelde tegenstrijdigheid te verschonen. U verklaarde voorts na het bezoek van de twee leden van Hamas de volgende dag eerst verder gewerkt te hebben, daar u kippen had die binnenkort verkocht moesten worden. Nadien ging u naar uw vrouw om te vertellen wat er gebeurd was (NPO II p. 12). Uw

vrouw beweerde echter dat u meteen nadat deze twee mannen vertrokken waren, naar haar toe ging (NPO II R. p. 5).

Over de gebeurtenissen na het incident in oktober 2018 bleken uw verklaringen andermaal tegenstrijdig met deze van uw vrouw. Waar u stelde dat de personen van Hamas nog twee à drie keer terugkwamen om te werken op uw grond, de laatste keer ongeveer één maand voor jullie vertrek, verklaarde uw vrouw dat deze personen nog zeven à negen keer zijn terug gekomen, de laatste keer ongeveer twee maanden voor jullie vertrek uit Gaza (NPO II p. 13, NPO I R. p. 11).

U legde voorts tegenstrijdige verklaringen af wat betreft de beslissing om te vertrekken uit Gaza. Uw vrouw beweerde voor de DVZ dat u nog voor het incident van begin oktober 2018 al uw paspoort had aangevraagd om te vertrekken uit Gaza en na deze bedreigingen besloot om uw hele gezin mee te nemen (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5, afgenomen op DVZ). Zelf stelde u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u nooit eerder problemen kende, en door het incident van oktober 2018 besloot om Gaza te verlaten (NPO II p. 14).

Bovenstaande verklaringen doen besluiten dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan de door u beweerde problemen van oktober 2018. Wat betreft de attesten van de psycholoog waarin gewag wordt gemaakt van geheugenproblemen bij uw echtgenote moet vooreerst opgemerkt worden dat uw echtgenote noch voor de DVZ, noch voor het CGVS enig gewag maakte van geheugenproblemen. Gepeild naar elementen of omstandigheden die haar deelname aan onderhavige procedure of het uiteenzetten van haar relaas zouden kunnen bemoeilijken, haalt uw echtgenote bovendien niets aan (Vragenlijst BPN DVZ R.). Verder betreffen de attesten waarin gewag wordt gemaakt van geheugenproblemen bij uw echtgenote, attesten van een psycholoog, die vooralsnog geen arts is. Uit niets blijkt dat er een objectief neuropsychologisch onderzoek werd gevoerd met betrekking tot de beweerde geheugenproblemen, noch in welke mate het geheugen van uw echtgenote verstoord is en wat de gevolgen ervan zijn op haar verklaringen betreffende haar asielmotieven of persoonlijke leefwereld. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat uw echtgenote zowel bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming als tijdens de gehoren op het CGVS in staat was om precieze, omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen en dat de gehoren op normale wijze hebben plaatsgevonden. Uit niets blijkt dat zij tijdens het uiteenzetten van haar vluchtmotieven of het beantwoorden van de haar gestelde vragen moeilijkheden zou hebben gehad om zich bepaalde feiten te herinneren of niet in staat zou zijn geweest om duidelijke, correcte, coherente en volledige verklaringen af te leggen. Waar de attesten melding maken van hallucinaties, blijkt louter dat uw echtgenote hier melding van maakt. Uit niets blijkt wederom dat deze ook objectief werden vastgesteld. Aldus tonen u en uw echtgenote door het louter neerleggen van deze attesten dan ook allerminst aan dat uw echtgenote tijdens de gehoren moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau, laat staan dat deze moeilijkheden een verklaring zouden kunnen bieden voor het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde ongerijmdheden en tegenstrijdigheden. De Belgische attesten van een psychiater stellen louter dat uw echtgenote een PTSD heeft. Of en in welke mate dat een invloed heeft op haar vermogen om volwaardig deel te nemen aan onderhavige procedure, kan hieruit niet afgeleid worden. Dergelijke conclusies kunnen evenmin getrokken worden uit het psychiatrisch attest van Gaza. Aldus kunnen deze attesten de gemaakte vaststellingen niet beïnvloeden.

Wat betreft uw vrees dat uw kinderen zullen gehersenspoeld worden door hun aanwezigheid op vrijetijdsactiviteiten waar er gesproken wordt over het verzet en zich op die manier zullen aansluiten bij Hamas, dient vastgesteld dat deze activiteiten vrijwillig zijn en niets u belet om uw kinderen daar weg te houden. Bijgevolg kan hier in alle redelijkheid geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade uit afgeleid worden.

Wat betreft uw vrees dat uw huis gebombardeerd zal worden door de tunnel of raketplatformen die zich op uw grond bevinden, dient verwezen te worden naar de vaststellingen verder in deze beslissing aangaande de algemene veiligheidssituatie. Verder mag, gelet op de hieronder geschetste socio-economische situatie van u en uw gezin verwacht worden dat jullie, in geval van bombardementen, elders in Gaza een onderkomen regelen. Dat u repercussies van Hamas dient te vrezen ten gevolge van eventuele bombardementen op uw grond betreft, gelet op het hierboven geschetste ongeloofwaardig karakter van uw vluchtaanleiding, louter een niet-onderbouwde hypothese.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Aan uw identiteit, nationaliteit, familiesamenstelling, opleiding, de erfenisregeling van uw vader, de heupproblemen die uw zoon Ab. kent, het feit dat u zich inschreef om te kunnen vertrekken uit Gaza en het feit dat u en uw familie schade aan eigendommen opliepen door de oorlogen in 2009, 2014 en 2021 wordt niet getwijfeld. Dat uw zonen Ab. en Fa. een operatie ondergingen in België, dat zowel u als uw vrouw een spoedopname in België meemaakten omwille van ademhalingsproblemen en pijn aan de borst, dat uw vrouw een darmonderzoek onderging en uzelf een slaaponderzoek en dat jullie in een CARDA-centrum verblijven, wordt evenmin betwist. De attesten van een psycholoog en psychiater van uw echtgenote werden hierboven reeds

besproken. Uw vrouw had bovendien toegang tot een psychiater in Gaza waar zij maandelijks naartoe ging, zoals blijkt uit het medisch attest dat u hieromtrent neerlegde en zoals blijkt uit haar verklaringen (NPO I R. p. 7-8).

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een grote impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 30 november 2021 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëlesector, en een (kleiner wordende) middenklasse. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die over financiële middelen beschikken het hoofd kunnen bieden aan dagelijkse problemen zoals elektriciteitstekorten. Bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, schrijven hun kinderen in in particuliere scholen, kunnen genieten van vrijetijdsactiviteiten in trendy buurten van Gaza (hotels en restaurants, toeristenbungalows, winkelcentra en supermarkten, fitnesscentra, ...) en zijn, in geval van vertrek uit het land, in staat om via gespecialiseerde reisbureaus een meer comfortabele reis naar Egypte te financieren. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gizaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen. Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook (zie **OCHA, Response to the escalation in the oPt | Situation Report No. 10 (september 2021)**, beschikbaar op <https://www.ochaopt.org/content/response-escalation-opt-situation-reportno-10-september-2021>).

Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** Uit uw verklaringen blijkt echter dat dit niet het geval is.

U woont in Gaza in uw eigen huis van twee verdiepingen dat u zelf bouwde. U bezit daarnaast twee kippenkwekerijen, de laatste hiervan gebouwd in 2018 met uw eigen spaargeld, en nog een stuk ongebruikte grond. U gaf tijdens uw persoonlijk onderhoud aan te kunnen rondkomen met uw werk (NPO I p. 6). Hoewel één van de kippenkwekerijen zwaar beschadigd raakte in mei 2021, kon u de tweede kippenkwekerij die lichte schade opliep herstellen (NPO II p. 6). U beschikt over een batterij en zonnepanelen om de elektriciteitsonderbrekingen op te vangen en heeft een waterreservoir van 1000 liter waar u drinkbaar water in opslaat (NPO I p. 4). Naast uw opleiding computerwetenschappen heeft u een ruime werkervaring opgebouwd onder andere in de landbouw, in de aankoop en verkoop van gronden,

en als taxichauffeur (NPO I p. 5). Wat betreft uw verklaringen dat u in een grensregio woont, waardoor u gevaar loopt, dient er vastgesteld dat u zelf bent blijven wonen in dit huis tot uw vertrek in juli 2019 (NPO I p. 6). U kon tijdens incidenten en tijdens oorlogen terecht in het huis van uw broer (NPO II p. 3-5). Daarnaast verbleven uw vrouw en kinderen regelmatig in haar ouderlijk huis wanneer er zich incidenten voordeden (NPO I R. p. 10-11). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in de toekomst niet opnieuw gebruik zou kunnen maken van deze hulp. Tot slot kan herhaald worden dat uw vrouw toegang had tot een psychiater in Gaza waar zij maandelijks naartoe ging (NPO I R. p. 7-8).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 14 februari 2022**, beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20220214.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

Tijdens de verslagperiode was de veiligheidssituatie in de Gazastrook betrekkelijk rustig. Van half augustus tot half september 2021 werd een hervatting van de vijandelijkheden van lage intensiteit waargenomen: er werd een raket afgevuurd, het lanceren van brandballonnen werd hervat en demonstraties bij de grensafscheiding werden gevolgd door geweld. Op 21 augustus raakten ongeveer 40 Palestijnse demonstranten gewond. Medio september werden in het kader van de ontsnapping van Palestijnse gedetineerden uit een Israëlische gevangenis meerdere raketten afgevuurd richting Zuid-Israël. Niemand raakte gewond bij het vergeldingsbombardement op Hamasdoelen.

Er komen nog steeds regelmatig incidenten voor in de bufferzone. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering. Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in mei 2021 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet

aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Dergelijke persoonlijke omstandigheden zijn in onderhavig dossier niet aanwezig. In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aan toont. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreizingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het

uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. .

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een

bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie. Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. **Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.** Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing die in hoofde van verzoekster werd genomen luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Palestijnse origine en afkomstig uit de wijk Al Zaitoun in Gaza, waar u uw jeugd doorbracht. In 2004 trouwde u in Abu Dhabi met uw man W.A. (O.V. 9.088.602) die eveneens van Palestijnse origine is. U kon er echter niet aarden en u verhuisde met uw man terug naar Gaza, waar jullie in de Al Zaitoun wijk gingen wonen in het huis van uw schoonmoeder, die daar tevens woonde. Uw schoonvader was reeds overleden in 2003. Uw man bezat naast dit huis nog enkele gronden waarop hij in 2006 zijn eigen kippenkwekerij begon. Daarnaast had hij nog enkele koeien en schapen. In 2009 vluchtte u tijdens de oorlog met uw gezin en uw schoonmoeder naar het huis van uw schoonbroer A., tevens in de Al Zaitoun regio, naast de moskee van Salaheddin. Tijdens de oorlog werd uw huis gebruikt door het Israëliësch leger, dat de kippenkwekerij van uw man volledig sloopte. Daarnaast werden nog twee huizen vernietigd op de gronden van uw schoonfamilie. Het huis van uw schoonmoeder, waar u woonde, liep ook schade op. Nadat deze schade hersteld was, keerde u samen met uw man en kinderen terug naar dit huis.

In 2012 begon uw man aan de bouw van zijn eigen huis op de gronden die hij had gekregen nadat de erfenis na de dood van zijn vader geregeld was. Tevens begon hij in dat jaar een nieuwe kippenkwekerij. Tijdens de oorlog van 2014 verbleef u andermaal in het huis van uw schoonbroer A., naast de moskee van Salaheddin. Het huis van uw schoonmoeder, waar u ook woonde, en het huis van de tweede vrouw van uw schoonvader werden gebombardeerd en volledig vernield door Israëliëse raketten, nadat ze door het verzet waren gebruikt. Het huis dat pas door uw man was gebouwd liep lichte schade op. Nadat deze schade hersteld was, verhuisde u met uw gezin naar deze nieuwe woning. Uw schoonmoeder en de tweede vrouw van uw schoonvader bleven bij uw schoonbroer wonen. Sinds de geboorte van uw dochter M. in 2016 werd u opgevolgd door een psychiater in Gaza, waar u maandelijks heen ging.

U en uw man zagen dikwijls de resultaten van graafwerken van Hamas op jullie gronden. Ongeveer vijf jaar geleden stootte uw man tijdens het ploegen op een draad die wordt gebruikt om raketten te lanceren. Uw man had schrik om de raket te laten afgaan, wat niet gebeurde. Nadien liet uw man altijd afstand tussen de rand van het veld en waar hij ploegde om niet opnieuw op een draad te stoten. In 2017 waren uw zoons buiten aan het spelen, toen een van hen opeens in de grond zakte. Door hevige regenval was de grond drassig geworden en ingezakt, en bleek er een tunnel te lopen. Uw man ging ongeveer drie keer tevergeefs klagen bij de regioverantwoordelijke van Hamas, H.S.. In 2018 bouwde uw man een tweede kippenkwekerij op zijn gronden.

Begin oktober 2018 hoorde u op een avond lawaai. U en uw man dachten dat het om dieven ging en uw man ging naar buiten om te kijken wat er aan de hand was. U hoorde iemand aan uw man vragen of hij een gsm bij had. Uw man antwoordde van niet. Toen hoorde u niets meer. Even later kwam uw man terug binnen en hij vertelde dat er mensen van Hamas aan het graven waren achter de muur langs jullie huis, op de grond van uw schoonbroer. Hij mocht niets over de tunnel vertellen. U was net als uw man bang en bleef de hele nacht wakker. De volgende dag kwamen er twee personen van Hamas naar uw man toe, terwijl hij aan het werk was in zijn kippenkwekerij. Er werd hem gezegd dat die tunnel veel werk en geld had gekost en dat niemand er iets van mocht weten. Uw man mocht tegen niemand gaan klagen over de werken op zijn grond, zoals hij in het verleden wel had gedaan. Als de tunnel toch ontdekt zou worden, dan zou uw man verantwoordelijk gehouden worden hiervoor en zou hij gedood worden. Deze dreigementen deden uw man besluiten dat hij niet langer in Gaza zou blijven. Uzelf zou niet mee vertrekken. U had al eerder geprobeerd om in het buitenland te wonen en dat was niet gelukt. Bovendien zag u eerder een gevaar voor enkel uw man en niet zozeer voor uzelf of uw kinderen. Daarnaast was u zwanger en zou u niet zwanger reizen. Uw man regelde documenten voor zijn vertrek en probeerde u te overtuigen om toch mee te vertrekken. Na een tijdje zag u in dat u evenzeer gevaar zou lopen als er raketten op die tunnel zouden worden afgevuurd. Daarnaast maakte u zich zorgen over de toekomst van uw kinderen in Gaza. Zij nemen in hun vrije tijd deel aan sport- en spelactiviteiten waar er regelmatig over het verzet wordt gepraat. Uw kinderen stelden regelmatig vragen zoals of iemand naar het paradijs gaat als die sterft. U vreesde dat uw kinderen gehersenspoeld zullen worden en bij Hamas zullen gaan. Dit was al eerder gebeurd bij een neef van uw schoonbroer die hij had opgevoed als zijn eigen zoon. Nadat deze neef gehersenspoeld werd en bij de jihad ging, probeerde uw schoonbroer hem tegen te houden. Uiteindelijk ging het zover dat hij uw schoonbroer doodde. Wanneer u vermoedde dat er zich gewelddadige incidenten zoals raketaanvallen zouden voordoen of als u zulk nieuws te horen kreeg, ging u overnachten in uw ouderlijk huis of in het huis van uw schoonbroer A.. In maart 2019 beviel u van uw zoon K.. Uw man registreerde na de bevalling het hele gezin om te kunnen vertrekken uit Gaza. Daar dit nog een jaar of langer zou kunnen duren, besloot uw man geld te betalen om zo eerder te kunnen vertrekken. Nadat dit gebeurd was verliet u op 30 juli 2019 Gaza langs Rafah samen met uw man en zes minderjarige kinderen. U reisde via Egypte, Tunesië, Mauritanië, Mali, Algerije, Marokko, Spanje en

Frankrijk naar België waar u op 2 juli 2020 aankwam. U diende op 3 juli een verzoek om internationale bescherming in. Tijdens de oorlog in mei 2021 werd de fabriek naast uw kippenkwekerijen gebombardeerd waardoor er aan één kippenkwekerij ernstige schade is en de andere licht beschadigd raakte. De lichte schade kon u al herstellen. U verhuisde in oktober 2021 naar een CARDA centrum, om voldoende psychologische ondersteuning te kunnen krijgen. Uw zoon Ab. onderging een operatie aan zijn heup en uw zoon Fa. onderging een operatie aan zijn vinger. U vreest bij terugkeer dat uw huis gebombardeerd zal worden door de tunnel of raketplatformen die zich op uw grond bevinden na de werken hieraan in oktober 2018, en dat uw man hierdoor vermoord zal worden. Verder vreest u dat uw kinderen gehersenspoeld zullen worden door Hamas, en daardoor in conflict zullen komen met uw man, die dan door hun zal vermoord worden, zoals met uw schoonbroer gebeurde.

U bent in het bezit van uw origineel Palestijns paspoort, alsook het paspoort van uw man en kinderen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw geboorteakte, de geboorteakte van uw man en kinderen, uw identiteitskaart, een kopie van de verschillende opleidingen die uw man volgde, een kopie van de erfenisregeling na het overlijden van uw schoonvader, een kopie van enkele schadeattesten van 2009, 2014 en 2015 waaruit de schade blijkt aan jullie eigendommen en die van uw familie door de oorlog in 2009 en 2014, een kopie van uw inschrijving op de vertreklijst uit Gaza, een kopie van een attest van de psychiater die u opvolgde in Gaza waarin gesteld wordt dat u lijdt aan een PTSD, een kopie van de psychologische attesten waaruit blijkt dat u in België psychologisch wordt opgevolgd, dat u onder andere last heeft van angst, stress, geheugenproblemen en symptomen van hallucinaties, een kopie van twee Belgische psychiatrische attesten waarin vermeld wordt dat u opgevolgd wordt omwille van een posttraumatisch stress syndroom in combinatie met een depressie, twee medische attesten uit Gaza d.d. 2011 en 2019 en een kopie van de medische documenten uit België van uw zoon Ab. aangaande zijn heupproblemen, een kopie van medische documenten aangaande de ingreep die uw zoon Fa. onderging in België, een kopie van een attest van de spoedopname van uw man naar aanleiding van ademhalingsproblemen, een kopie van een medisch attest aangaande aan slaaponderzoek dat uw man onderging, een kopie van een attest van uw spoedopname naar aanleiding van pijn aan de borstkas, een kopie van een medisch attest in verband met een darmonderzoek, een kopie van een bewijs van uw verblijf in het CARDA centrum, een kopie van enkele foto's van uw huis waarop ook u en kinderen te zien zijn, een kopie van enkele foto's van de schade aan uw eigendommen in 2014 en een kopie van enkele foto's van uw kippenkwekerij en de hieraan opgelopen schade in mei 2021.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Waar u middels de ingediende attesten van psychologen en psychiaters aangeeft dat u zou lijden aan een PTSD en dat u te kennen gaf last te hebben van geheugenproblemen en hallucinaties, moet opgemerkt worden dat u noch voor de DVZ, noch voor het CGVS enig gewag maakte van geheugenproblemen of andere problemen die een deelname aan onderhavige procedure verhinderen. Gepeild naar elementen of omstandigheden die uw deelname aan onderhavige procedure of het uiteenzetten van uw relaas zouden kunnen bemoeilijken, haalt u bovendien niets aan (Vragenlijst BPN DVZ). Verder betreffen de attesten waarin gewag wordt gemaakt van geheugenproblemen, attesten van een psycholoog, die vooralsnog geen arts is. Uit niets blijkt dat er een objectief neuropsychologisch onderzoek werd gevoerd met betrekking tot de beweerdde geheugenproblemen, noch in welke mate uw geheugen verstoord is en wat de gevolgen ervan zijn op uw verklaringen betreffende uw asielmotieven of persoonlijke leefwereld. Waar de attesten melding maken van hallucinaties, blijkt louter dat u hier melding van maakt. Uit niets blijkt wederom dat deze ook objectief werden vastgesteld. De Belgische attesten van een psychiater stellen louter dat u een PTSD heeft. Of en in welke mate dat een invloed heeft op uw vermogen om volwaardig deel te nemen aan onderhavige procedure, kan hieruit niet afgeleid worden. Dergelijke conclusies kunnen evenmin getrokken worden uit het psychiatrisch attest van Gaza. Hoe dan ook moet opgemerkt worden dat er tijdens de persoonlijke onderhouds pauzes werden genomen en dat u zelf ook kon aangeven nood te hebben aan een pauze (NPO I p. 9, NPO II p. 2 en p. 8). Verder gaf u ook bij aanvang van de onderhouds aan dat het goed ging met u (NPO I p. 2 en NPO II p. 2). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw

verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA (NPO I p. 3). Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Uit het geheel aan uw verklaringen afgelegd voor de DVZ en het CGVS blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw partner. Wat deze motieven betreft werd in het kader van het verzoek van uw echtgenoot het volgende vastgesteld:
[...]

Waar u voor de DVZ te kennen gaf dat u problemen vreesde met uw schoonfamilie (Vragenlijst CGVS, vraag 3.4 en 3.7 b) moet tot slot vermeld worden dat u hier voor het CGVS op terug komt en stelt dat uw schoonfamilie geen deel meer uitmaakt van uw vrees in geval van terugkeer (NPO II, p. 8).

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een grote impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 30 november 2021 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiële sector, en een (kleiner wordende) middenklasse. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die over financiële middelen beschikken het hoofd kunnen bieden aan dagelijkse problemen zoals elektriciteitstekorten. Bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, schrijven hun kinderen in in particuliere scholen, kunnen genieten van vrijetijdsactiviteiten in trendy buurten van Gaza (hotels en restaurants, toeristenbungalows, winkelcentra en supermarkten, fitnesscentra, ...) en zijn, in geval van vertrek uit het land, in staat om via gespecialiseerde reisbureaus een meer comfortabele reis naar Egypte te financieren. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gizaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen. Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook (zie **OCHA, Response to the escalation in the oPt | Situation Report No. 10 (september 2021)**, beschikbaar op <https://www.ochaopt.org/content/response-escalation-opt-situation-reportno-10-september-2021>).

Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt

gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Wat dit betreft kan verwezen worden naar de vaststellingen opgenomen in de beslissing van uw echtgenoot:

[...]

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 14 februari 2022, beschikbaar op https://www.cqra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20220214.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortievuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

Tijdens de verslagperiode was de veiligheidssituatie in de Gazastrook betrekkelijk rustig. Van half augustus tot half september 2021 werd een hervatting van de vijandelijkheden van lage intensiteit waargenomen: er werd een raket afgevuurd, het lanceren van brandballonnen werd hervat en demonstraties bij de grensafscheiding werden gevolgd door geweld. Op 21 augustus raakten ongeveer 40 Palestijnse demonstranten gewond. Medio september werden in het kader van de ontsnapping van Palestijnse gedetineerden uit een Israëlische gevangenis meerdere raketten afgevuurd richting Zuid-Israël. Niemand raakte gewond bij het vergeldingsbombardement op Hamasdoelen.

Er komen nog steeds regelmatig incidenten voor in de bufferzone. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering. Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in mei 2021 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Dergelijke persoonlijke omstandigheden zijn in onderhavig dossier niet aanwezig.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aan toont. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestiniens_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreizingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking

met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. .

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019,

voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie. Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Cairo, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Cairo of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de samenhang

Verzoekster en verzoeker samen met mekaar gehuwd..

De bestreden beslissingen verwijzen grotendeels naar de motieven van de eerste bestreden beslissing en hernemen deze integraal. Daarenboven wordt in de verschillende bestreden beslissingen ook naar de onderlinge verklaringen van de verzoekende partijen verwezen. De verzoekschriften tegen de bestreden beslissingen zijn gelijklopend. Zij bevatten dezelfde middelen en dezelfde uiteenzetting die in wezen een bespreking en weerlegging inhouden van de motieven van de eerste bestreden beslissing.

Gelet op deze feitelijke omstandigheden is de Raad van oordeel dat de twee beroepen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te voegen.

3. De verzoekschriften

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

3.1.1. Verzoekers geven aan dat ze de motieven van de bestreden beslissingen betwisten. Ook geven ze een theoretische uiteenzetting omtrent de door hen aangevoerde bepalingen. Vervolgens vatten verzoekers hun vluchtrelaas samen, onderlijnen ze dat ze de documenten waarover ze beschikten hebben ingediend en ook op het CGVS uitvoerig werden gehoord.

3.1.2. Vervolgens gaan verzoekers in op de motieven van de bestreden beslissing. *In concreto* betogen zij dat: *"In de bestreden beslissing wordt gesteld dat door de verzoekende partij (zowel de heer A.W. als mevrouw A.R.) geen consistente verklaringen zouden hebben afgelegd over deze gebeurtenissen. Uit dit gebrek aan consistente verklaringen zou vervolgens, conform de bestreden beslissing, volgen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen die door de verzoekende partij werden afgelegd.*

De verzoekende partij betwist dit oordeel.

Er kan inderdaad worden vastgesteld dat er zich verschillen voordoen tussen de verklaringen van de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen over zowel het tijdstip waarop de gebeurtenissen zich hebben voorgedaan en hoeveel tijd later zij Gaza hebben verlaten. Dit verschil blijkt uit de verslagen van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Zoals echter kan worden vastgesteld heeft de verzoekende partij reeds bij aanvang van het persoonlijk onderhoud duidelijk gemaakt dat er fouten staan vermeld in dit verslag. Dit wordt ook erkend in de bestreden beslissing:

U corrigeerde deze verklaringen aan het begin van uw eerste persoonlijk onderhoud en situeerde de bedreiging begin oktober 2018. U stelde dat u bijgevolg negen maanden later het land verliet (NPOI p. 2). De verzoekende partij heeft derhalve, bij aanvang van het persoonlijk onderhoud, kenbaar gemaakt dat het verslag van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen correcte weerspiegeling gaf van de verklaringen die werden afgelegd door de verzoekende partij.

Temeer gelet op de omstandigheden van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie verder hieronder, randnummer 7), kan dit aan de verzoekende partij niet kwalijk worden genomen. Zij hebben uit eigen beweging, op de vraag tijdens het persoonlijk onderhoud naar het verloop van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, toegelicht waar er zich problemen stelden. Dit element kan derhalve niet worden weerhouden om de ongeloofwaardigheid te onderbouwen van de vrees van de verzoekende partij, zoals dit het geval is in de bestreden beslissing.

3. *In de mate dat er sprake zou zijn van "tegenstrijdige verklaringen", merkt de verzoekende partij op dat deze onduidelijkheden werden toegelicht door de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud (in de mate dat hiernaar werd gevraagd). Dit gebeurde zowel door de heer A.W. als door mevrouw A.R.. Bovendien blijkt uit het geheel van de afgelegde verklaringen - over zowel de confrontatie met Harnas in oktober 2018 als de gebeurtenissen nadien - de oprechtheid hiervan.*

In de bestreden beslissing worden deze verduidelijkingen ook vermeld: "Verder lieten u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen optekenen over het verloop van de problemen die begonnen doordat u buiten lawaai hoorde waarop u ging kijken en enkele Hamasleden aantrof. Uw vrouw verklaarde voor de DVZ

dat het niet de eerste keer was dat ze dergelijke geluiden had gehoord (Vragenlijst CGVS R., vraag 3.5, afgenomen op DVZ). Zelf had u nooit eerder dergelijke geluiden gehoord (NPO II p. 11). Tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud stelde uw vrouw plots nooit eerder dergelijke geluiden gehoord te hebben (NPO II p. 4). Voorts beweerde uw vrouw voor de DVZ dat u enkele van de aanwezige personen die nacht herkende en zelfs bij naam kende (Vragenlijst CGVS R., vraag 3.5, afgenomen op DVZ). Zelf ontkende u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud iemand van hen te kennen (NPO II p. 10). Tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud dacht uw vrouw dan weer dat u hen niet kende. Gewezen op haar eerdere verklaringen voor DVZ, repliceerde uw vrouw dat ze bedoelde dat u H.S. kent, de regioverantwoordelijke van Hamas (NPO II R. p. 4). Gezien de duidelijkheid van de vraag die gesteld werd over de aanwezige personen op uw terrein die nacht, kan haar repliek echter niet volstaan om de vastgestelde tegenstrijdigheid te verschonen. U verklaarde voorts na het bezoek van de twee leden van Hamas de volgende dag eerst verder gewerkt te hebben, daar u kippen had die binnenkort verkocht moesten worden. Nadien ging u naar uw vrouw om te vertellen wat er gebeurd was (NPO II p. 12). Uw vrouw beweerde echter dat u meteen nadat deze twee mannen vertrokken waren, naar haar toe ging (NPO II R. p. 5). Over de gebeurtenissen na het incident in oktober 2018 bleken uw verklaringen andermaal tegenstrijdig met deze van uw vrouw. Waar u stelde dat de personen van Hamas nog twee à drie keer terugkwamen om te werken op uw grond, de laatste keer ongeveer één maand voor jullie vertrek, verklaarde uw vrouw dat deze personen nog zeven à negen keer zijn terug gekomen, de laatste keer ongeveer twee maanden voor jullie vertrek uit Gaza (NPO II p. 13, NPO I R. p. 11).

U legde voorts tegenstrijdige verklaringen af wat betreft de beslissing om te vertrekken uit Gaza. Uw vrouw beweerde voor de DVZ dat u nog voor het incident van begin oktober 2018 al uw paspoort had aangevraagd om te vertrekken uit Gaza en na deze bedreigingen besloot om uw hele gezin mee te nemen (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5, afgenomen op DVZ). Zelf stelde u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u nooit eerder problemen kende, en door het incident van oktober 2018 besloot om Gaza te verlaten (NPO II p. 14)."

De verzoekende partij benadrukt dat er meerdere attesten van de psycholoog werden overgemaakt, waaruit blijkt dat mevrouw A.R. kampt met geheugenproblemen. Hierdoor kunnen er, onvermijdelijk, verschillen ontstaan tussen de verklaringen die werden afgelegd in de verschillende interviews door mevrouw A.R.. Eveneens kan dit aanleiding geven tot verschillen met de verklaringen van de heer A.W.. De geheugenproblemen werden herhaaldelijk geattesteerd. Door de verzoekende partij werden de attesten van de psycholoog ook overgemaakt. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is derhalve gehouden hiermee rekening te houden, terwijl in de bestreden beslissing dit niet het geval lijkt te zijn. De attesten worden ten onrechte geminimaliseerd omdat deze niet door een arts werden opgesteld en mevrouw A. erin geslaagd is om gedetailleerde verklaringen kon afleggen. Hiermee wordt echter miskend dat de herinneringen van mevrouw A. mogelijks niet in overeenstemming kunnen zijn met wat ze werkelijk heeft meegemaakt. Dit blijkt ook, net omdat er verschillen zijn tussen haar verklaringen en deze van haar echtgenoot. Ten onrechte wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen rekening gehouden met de moeilijkheden die mevrouw A. heeft (geheugenproblemen) in de beoordeling van deze verschillen (omschreven als "tegenstrijdigheden"), terwijl hiervoor een objectieve verantwoording bewezen is. Ook om deze reden kan de beoordeling in de bestreden beslissing niet worden bijgetreden.

De verzoekende partij benadrukt bovendien dat zowel mevrouw A.R. als de heer A.W. tweemaal werden onderworpen aan een persoonlijk onderhoud. Door de urenlange ondervragingen is het bovendien niet abnormaal dat er zich (beperkte) verschillen voordoen tussen de verklaringen die door beide echtgenoten werden afgelegd. Er dient daarom rekening te worden gehouden met de totaliteit van de afgelegde verklaringen waaruit blijkt dat deze voor het overgrote deel met elkaar in overeenstemming zijn.

Bovendien is het gezichtspunt verschillend tussen beide echtgenoten. De heer A.W. werd op een veel directere manier benaderd (geconfronteerd) met Hamas. Het is daarom aannemelijk dat hij bepaalde zaken anders heeft ervaren en dus ook op een andere manier beschrijft dan mevrouw A.R.. Ook herinneringen aan bepaalde zaken kunnen vervagen doorheen de tijd en aanleiding geven tot verschillen, zoals bv. rond de verklaringen van het lawaai dat zij buiten hoorden.

De verzoekende partij benadrukt dan ook dat uit het geheel van verklaringen blijkt dat de vrees die zij uiten oprecht en aannemelijk is.

Ten overvloede merkt de verzoekende partij nog op dat het aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toekomt om de verzoekende partij te confronteren met de vermeende "tegenstrijdigheden" die zij opgemerkt.

Artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

bepaalt: "Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven".

Dit artikel werd ingevoegd door artikel 11 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat de tegenstrijdigheden die de ambtenaar tijdens het gehoor zelf vaststelt aan de asielzoeker dienen voorgelegd te worden zodat hij de kans krijgt zijn verklaringen te verduidelijken.

In de mate dat de verzoekende partij de mogelijkheid werd geboden hun verklaringen te verduidelijken, blijkt dat dit ook is gebeurd. Dit benadrukt opnieuw de medewerking en de oprechtheid van de vrees van de verzoekende partij. De verduidelijkingen van de verzoekende partij - waartoe zij de mogelijkheid moeten krijgen om deze te uiten - worden immers op zich niet betwist. Hun relaas is samenhangend en kent een logisch verloop.

7. De verzoekende partij wijst er - in aanvulling van het bovenstaande - op dat het verslag van het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen die de verzoekende partij heeft afgelegd.

Tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd de verzoekende partij niet bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman. De leiding van het onderhoud lag volledig in handen bij de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, zonder enige controle. Verzoeker was volledig op zichzelf aangewezen. Verzoeker spreekt de taal niet en was volledig afhankelijk van de persoon van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tijdens het onderhoud werden aan de verzoekende partij vragen gesteld. Verzoeker gaf vervolgens een antwoord op de vragen die hem werden gesteld, opnieuw naar best vermogen. Op alle vragen moest kort worden geantwoord. Het werd aan verzoeker duidelijk gemaakt dat hij nadien meer kon vertellen tijdens het onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit onderhoud zou het belangrijkste zijn. Dit volgde verzoeker. Hij gaf zijn medewerking, maar beperkte zich tot de (meeste) hoofdlijnen.

Verzoeker heeft gedaan wat hem gevraagd werd. Hij is vervolgens volledig afhankelijk van hetgeen door de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld en wat deze persoon vervolgens (snel) noteerde in een verslag.

Een controle op de manier waarop dit gesprek is verlopen is (nagenoeg) onbestaande.

Het enige wat kan worden vastgesteld is dat de handtekening van verzoeker is aangebracht op de handgeschreven "vragenlijst" van de Dienst Vreemdelingenzaken, waaruit kan worden bepleit dat het akkoord van hen met de inhoud hiervan wordt bevestigd. De bewijswaarde van deze handtekening is echter bijzonder relatief, aangezien hij geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en hij de Nederlandse taal niet machtig is. Er kan evenmin worden nagegaan of de vragenlijst aan hem werd voorgelezen en in welke omstandigheden werd gevraagd aan hem om een handtekening te plaatsen. Van verzoeker wordt daarentegen verwacht dat hij (gewillig) zijn medewerking verleent, waardoor hij zijn handtekening plaatst als hem dat gevraagd werd. Dit geldt des te meer omdat verzoeker overtuigd was dat zijn bewoordingen correct werden genoteerd.

De bewijswaarde van het verslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook (bijzonder) relatief, gelet op bovenvermelde omstandigheden.

De Commissaris-generaal houdt geen rekening met de omstandigheden waarbinnen een dergelijk verslag tot stand komt (zoals hierboven uiteengezet).

Deze beslissing van het de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is echter niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen aangezien - ten onrechte - de omstandigheden waarbinnen het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingen heeft plaatsgevonden niet in rekening werd genomen, terwijl dit een kernelement kan uitmaken waarom er een verschil is opgetreden met de genoteerde bewoordingen die werden genoteerd bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in vergelijking met de genoteerde bewoordingen door de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De vermeende verschillen tussen het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn daarom niet van die aard om de geloofwaardigheid te ontnemen aan het asielrelaas."

3.2. Aan hun verzoekschriften voegen verzoekers de bestreden beslissingen en het bewijs van juridische tweedelijksbijstand toe.

4. De aanvullende nota's

4.1. De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Aan de aanvullende nota voegt ze een artikel van Egypt Today getiteld *“Opened for 6 consecutive months: Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid”* d.d. 16 november 2021 toe.

4.2. Ter terechtzitting leggen verzoekers een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet neer. Deze aanvullende nota bevat een medisch attest van de behandeld psychiater van 9 juni 2022.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor

zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

7. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."*

7.2. In de tweede bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofd kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Waar u middels de ingediende attesten van psychologen en psychiaters aangeeft dat u zou lijden aan een PTSD en dat u te kennen gaf last te hebben van geheugenproblemen en hallucinaties, moet opgemerkt worden dat u noch voor de DVZ, noch voor het CGVS enig gewag maakte van geheugenproblemen of andere problemen die een deelname aan onderhavige procedure verhinderen. Gepeild naar elementen of omstandigheden die uw deelname aan onderhavige procedure of het uiteenzetten van uw relaas zouden kunnen bemoeilijken, haalt u bovendien niets aan (Vragenlijst BPN DVZ). Verder betreffen de attesten waarin gewag wordt gemaakt van geheugenproblemen, attesten van een psycholoog, die vooralsnog geen arts is. Uit niets blijkt dat er een objectief neuropsychologisch onderzoek werd gevoerd met betrekking tot de beweerde*

geheugenproblemen, noch in welke mate uw geheugen verstoord is en wat de gevolgen ervan zijn op uw verklaringen betreffende uw asielmotieven of persoonlijke leefwereld. Waar de attesten melding maken van hallucinaties, blijkt louter dat u hier melding van maakt. Uit niets blijkt wederom dat deze ook objectief werden vastgesteld. De Belgische attesten van een psychiater stellen louter dat u een PTSD heeft. Of en in welke mate dat een invloed heeft op uw vermogen om volwaardig deel te nemen aan onderhavige procedure, kan hieruit niet afgeleid worden. Dergelijke conclusies kunnen evenmin getrokken worden uit het psychiatrisch attest van Gaza. Hoe dan ook moet opgemerkt worden dat er tijdens de persoonlijke onderhouden pauzes werden genomen en dat u zelf ook kon aangeven nood te hebben aan een pauze (NPO I p. 9, NPO II p. 2 en p. 8). Verder gaf u ook bij aanvang van de onderhouden aan dat het goed ging met u (NPO I p. 2 en NPO II p. 2). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen." Deze motieven uit de tweede bestreden beslissing worden op generlei wijze betwist of weerlegd door verzoekers in hun verzoekschrift. Uit het medisch attest bijgevoegd aan de aanvullende nota blijkt evenmin welke andere procedurele noden aan verzoekster hadden moeten toegekend worden.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van de verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

8.1. Aan de hand van hun origineel paspoort, de paspoorten van de kinderen, de identiteitskaarten en de geboorteakten tonen verzoekers hun identiteit, herkomst en verwantschapsband aan.

8.2. In de bestreden beslissingen wordt terecht uiteengezet dat: "Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA (NPO I p. 3). Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet." Deze pertinente en draagkrachtige motieven worden op generlei wijze betwist of weerlegd door de verzoekende partijen.

8.3. Ten eerste halen verzoekers aan dat ze niet naar Gaza kunnen terugkeren omwille van de confrontatie die verzoeker gehad heeft met de Hamas in oktober 2018. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van verzoekers verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partijen.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat de verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat er geen enkele geloofwaardigheid aan hun relaas kan worden gehecht en zij dan ook niet weten te overtuigen dat zij de Gazastrook hebben verlaten omwille van een vrees voor de Hamas, daar:

"Zo slaagde u er niet in coherente verklaringen af te leggen over het tijdstip waarop u Hamas op uw grond betrapte. Voor DVZ schetst u uw problemen in september of oktober 2018 en verklaarde u dat u drie à vier maanden later Gaza verliet (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5, afgenomen op DVZ), wat zou overeenkomen met december of januari 2018/2019. U corrigeerde deze verklaringen aan het begin van uw eerste persoonlijk onderhoud en situeerde de bedreiging begin oktober 2018. U stelde dat u bijgevolg negen maanden later het land verliet (NPO I p. 2). Uw vrouw plaatste voor de DVZ het incident op vijf à zes maanden voor jullie vluchten uit Gaza, wat overeenkomt met januari of februari 2019 (Vragenlijst CGVS R., vraag 3.5, afgenomen op DVZ). De vaststelling dat u niet coherent kan zijn over de start van uw problemen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder lieten u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen optekenen over het verloop van de problemen die begonnen doordat u buiten lawaai hoorde waarop u ging kijken en enkele Hamasleden aantrof. Uw vrouw verklaarde voor de DVZ dat het niet de eerste keer was dat ze dergelijke geluiden had gehoord (Vragenlijst CGVS R., vraag 3.5, afgenomen op DVZ). Zelf had u nooit eerder dergelijke geluiden gehoord (NPO II p.

11). Tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud stelde uw vrouw plots nooit eerder dergelijke geluiden gehoord te hebben (NPO II p. 4). Voorts beweerde uw vrouw voor de DVZ dat u enkele van de aanwezige personen die nacht herkende en zelfs bij naam kende (Vragenlijst CGVS R., vraag 3.5, afgenomen op DVZ). Zelf ontkende u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud iemand van hen te kennen (NPO II p. 10). Tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud dacht uw vrouw dan weer dat u hen niet kende. Gewezen op haar eerdere verklaringen voor DVZ, repliceerde uw vrouw dat ze bedoelde dat u H.S. kent, de regioverantwoordelijke van Hamas (NPO II R. p. 4). Gezien de duidelijkheid van de vraag die gesteld werd over de aanwezige personen op uw terrein die nacht, kan haar repliek echter niet volstaan om de vastgestelde tegenstrijdigheid te verschonen. U verklaarde voorts na het bezoek van de twee leden van Hamas de volgende dag eerst verder gewerkt te hebben, daar u kippen had die binnenkort verkocht moesten worden. Nadien ging u naar uw vrouw om te vertellen wat er gebeurd was (NPO II p. 12). Uw vrouw beweerde echter dat u meteen nadat deze twee mannen vertrokken waren, naar haar toe ging (NPO II R. p. 5).

Over de gebeurtenissen na het incident in oktober 2018 bleken uw verklaringen andermaal tegenstrijdig met deze van uw vrouw. Waar u stelde dat de personen van Hamas nog twee à drie keer terugkwamen om te werken op uw grond, de laatste keer ongeveer één maand voor jullie vertrek, verklaarde uw vrouw dat deze personen nog zeven à negen keer zijn terug gekomen, de laatste keer ongeveer twee maanden voor jullie vertrek uit Gaza (NPO II p. 13, NPO I R. p. 11).

U legde voorts tegenstrijdige verklaringen af wat betreft de beslissing om te vertrekken uit Gaza. Uw vrouw beweerde voor de DVZ dat u nog voor het incident van begin oktober 2018 al uw paspoort had aangevraagd om te vertrekken uit Gaza en na deze bedreigingen besloot om uw hele gezin mee te nemen (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5, afgenomen op DVZ). Zelf stelde u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u nooit eerder problemen kende, en door het incident van oktober 2018 besloot om Gaza te verlaten (NPO II p. 14)."

In de verzoekschriften stellen verzoekers dat ze verschillende psychologische en medische attesten hebben bijgebracht waarin aangegeven wordt dat verzoekster aan geheugenproblemen lijdt. Verzoekers menen dat deze attesten worden geminimaliseerd omdat ze niet door een arts opgesteld werden. Vooreerst blijkt uit de motieven van de bestreden beslissingen dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de bijgebrachte attesten voor het nemen van de bestreden beslissingen. In de bestreden beslissingen wordt op goede gronden aangegeven dat enkel in het attest van de psycholoog sprake is van geheugenprobleem, zonder dat aangegeven wordt in welke mate haar geheugen verstoord is en wat de gevolgen zijn op haar verklaringen betreffende haar asielmotieven en de persoonlijke leefwereld. Ook in het verzoekschrift laten verzoekers na hierover duidelijkheid bij te brengen. De verwerende partij kan gevolgd worden waar zij in de bestreden beslissingen motiveert dat: "Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat uw echtgenote zowel bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming als tijdens de gehoren op het CGVS in staat was om precieze, omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen en dat de gehoren op normale wijze hebben plaatsgevonden. Uit niets blijkt dat zij tijdens het uiteenzetten van haar vluchtmotieven of het beantwoorden van de haar gestelde vragen moeilijkheden zou hebben gehad om zich bepaalde feiten te herinneren of niet in staat zou zijn geweest om duidelijke, correcte, coherente en volledige verklaringen af te leggen. Waar de attesten melding maken van hallucinaties, blijkt louter dat uw echtgenote hier melding van maakt. Uit niets blijkt wederom dat deze ook objectief werden vastgesteld. Aldus tonen u en uw echtgenote door het louter neerleggen van deze attesten dan ook allerm minst aan dat uw echtgenote tijdens de gehoren moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau, laat staan dat deze moeilijkheden een verklaring zouden kunnen bieden voor het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde ongerijmdheden en tegenstrijdigheden. De Belgische attesten van een psychiater stellen louter dat uw echtgenote een PTSD heeft. Of en in welke mate dat een invloed heeft op haar vermogen om volwaardig deel te nemen aan onderhavige procedure, kan hieruit niet afgeleid worden. Dergelijke conclusies kunnen evenmin getrokken worden uit het psychiatrisch attest van Gaza." In de verzoekschriften stellen verzoekers dat de herinneringen van verzoekster mogelijk niet in overeenstemming kunnen zijn met wat ze werkelijk heeft meegemaakt. Met een dergelijk betoog beperken verzoekers zich tot een blote bewering, die ze op geen enkele wijze onderbouwen. De bijgebrachte psychologische en medische attesten laten niet toe te concluderen dat de herinneringen van verzoekster mogelijk niet in overeenstemming zijn met de werkelijkheid. Ter terechtzitting leggen verzoekers een nieuw medisch attest van de behandelde psychiater van verzoekster voor. Ook in dit medisch attest is sprake van een PTSD, een geheugenprobleem en een concentratiestoornis. Wederom wordt er niet aangegeven in welke mate verzoekster lijdt aan

geheugenproblemen en welke weerslag dit heeft op haar deelname aan de persoonlijke onderhoud en het afleggen van volwaardige verklaringen.

Artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bepaalt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven”*. Dit artikel werd ingevoegd door artikel 11 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat alleen de tegenstrijdigheden die de ambtenaar tijdens het gehoor zelf vaststelt aan de asielzoeker dienen voorgelegd te worden zodat hij de kans krijgt zijn verklaringen te verduidelijken, dat het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf niet steeds mogelijk is en de ambtenaar daarom niet verplicht is om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd, zoals *in casu*.

Daar waar verzoekers in de verzoekschriften (op algemene wijze) verwijzen naar het verloop van het onderhoud bij de DVZ, kan deze argumentatie verzoekers' tegenstrijdige verklaringen aangaande het begin van de problemen die de directe aanleiding voor hun vlucht gevormd hebben, die aldus tot de kern van hun vluchtrelaas behoort, niet rechtvaardigen. Hun verklaringen werden immers op de Dienst Vreemdelingenzaken voorgelezen en zij hebben deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de verzoeker om internationale bescherming erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker om internationale bescherming geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vluchtmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Waar verzoekers in de verzoekschriften stellen dat zij tijdens het onderhoud bij de DVZ niet werd bijgestaan door een vertrouwenspersoon of raadsman, dient erop gewezen dat reeds herhaaldelijk werd beslist dat de asielprocedure geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekers niet aantonen hoe zij een recht van verdediging kunnen genieten met betrekking tot de bestreden beslissingen die een bestuurlijk karakter hebben. Hoe dan ook tonen verzoekers niet *in concreto* aan op welke wijze de bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon een weerslag zou kunnen hebben gehad op hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, temeer gezien zij zowel de vragenlijst CGVS als verklaring DVZ, nadat deze hun werden voorgelezen in het Arabisch, hebben ondertekend voor goedkeuring, zodat, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, datgene wat erin werd opgenomen wordt geacht overeen te stemmen met hun verklaringen. Verzoekers' (algemene) verwijzingen naar de omstandigheden en het verloop van het interview bij de DVZ kunnen de vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen niet verschonen. Gelet op voorstaande blijven de vaststellingen in de bestreden beslissingen inzake het feit dat verzoekers geen coherente verklaringen afleggen over het tijdstip waarop ze de Hamas op hun grond betrapten staande en ondermijnen ze de waarachtigheid van hun vervolgingsrelaas.

8.4. Ten tweede halen verzoekers aan dat ze vrezen dat hun kinderen gehersenspoeld zullen worden bij een terugkeer naar Gaza. In dit verband wordt opgemerkt dat verzoekers de volgende in de bestreden beslissingen opgenomen motieven in hun verzoekschriften volledig ongemoeid laten: *“Wat betreft uw vrees dat uw kinderen zullen gehersenspoeld worden door hun aanwezigheid op vrijetijdsactiviteiten waar er gesproken wordt over het verzet en zich op die manier zullen aansluiten bij Hamas, dient vastgesteld dat deze activiteiten vrijwillig zijn en niets u belet om uw kinderen daar weg te houden. Bijgevolg kan hier in alle redelijkheid geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade uit afgeleid worden.”*

8.5. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekers er niet in slagen om de bovenvermelde onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden in hun vluchtrelaas te verklaren of te weerleggen. De bevindingen van de commissaris-generaal over verzoekers' vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissingen, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Ze blijven dan ook gehandhaafd.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan verzoekers' vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

9.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partijen geen elementen aanreiken waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

9.2. In zoverre de verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij hun voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebben gemaakt.

9.2.1. Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van de verzoekende partijen in gevolge de socio-economische omstandigheden in Gaza rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

De Raad ontkent niet dat de levensomstandigheden in Gaza erbarmelijk kunnen zijn en dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De jarenlange blokkade door Israël, 'Operatie Beschermde Rand' in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten hebben een enorme impact (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook. Er wordt verder niet betwist dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 wederom een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in Gaza. Ook kan worden aangenomen dat de financiële crisis bij UNRWA een impact heeft op de gehele economie van Gaza, die heden verder is achteruit gegaan. Dit blijkt uit de COI Focus van 27 augustus 2021 waar wordt vermeld dat het werkloosheidspercentage daardoor zou kunnen stijgen tot 50% en dat het armoedecijfer eveneens zou kunnen stijgen tot 59,3% van de Gazanen die leven onder de armoedegrens van 5,5 dollar per dag (p. 16) en de COI Focus van 14 februari 2022. Volgens de COI Focus van 14 oktober 2021 is volgens de Gazaanse autoriteiten 479 miljoen dollar nodig om de vernielde huizen en infrastructuur door de oorlog van mei 2021 te herstellen. Zowel Egypte als Qatar hebben 500

miljoen dollar beloofd en in december 2021 zijn onder impuls van Egypte de werken aangevat om het puin te ruimen en worden grote infrastructuur en woningbouw projecten in het vooruitzicht gesteld (p. 10).

Ook werden een aantal versoepelingen doorgevoerd door Israël vanaf juli en augustus 2021 om het leven van de bevolking in Gaza gemakkelijker te maken. Evenwel blijft de economische en humanitaire situatie zeer precair en blijven de socio-economische gevolgen van de oorlog van mei 2021 voelbaar voor vele Gazanen, in het bijzonder de meest kwetsbaren. Uit deze verdere verslechtering kan, gelet op de meest recente en beschikbare landeninformatie die Raad nu ter beschikking heeft, in casu de COI Focus « Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures » van 30 november 2021, het OCHA rapport “Response to the escalation in the oPt : Situation Report No. 10” van september 2021, en de COI Focus “Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire” van 14 februari 2022 evenwel niet blijken dat de socio-economische situatie in Gaza heden van die aard is dat alle inwoners van de Gazastrook, wegens een algemene humanitaire situatie of wegens de algemene leefomstandigheden aldaar een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert er trouwens aan dat er een hoge drempel geldt vooraleer socio-economische omstandigheden kunnen worden gelijkgeschakeld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Deze drempel wordt bereikt wanneer verzoekers leefomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij bij terugkeer naar Gaza in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, liggen er in deze stand van zaken geen overtuigende elementen voor die aannemelijk maken dat iedere persoon die in de Gazastrook woont wegens algemene situatie aldaar in precaire omstandigheden leeft die de drempel van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bereiken. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de financiële middelen waarover een Gizaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. De verzoekende partijen brengen in de verzoekschriften geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn dan wel tot een andere beoordeling kan leiden.

Een beoordeling van de individuele situatie dringt zich dan ook op, waardoor de verzoekende partijen, niet kunnen volstaan met het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gazastrook en de verdere verslechtering ervan. Zij moeten daarentegen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar Gaza concreet aannemelijk maken. Bijgevolg moeten de verzoekende partijen aantonen dat hun persoonlijke socio-economische situatie in Gaza dient te worden bestempeld als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In de bestreden beslissingen wordt dienaangaande terecht als volgt gemotiveerd: *“U woont in Gaza in uw eigen huis van twee verdiepingen dat u zelf bouwde. U bezit daarnaast twee kippenkwekerijen, de laatste hiervan gebouwd in 2018 met uw eigen spaargeld, en nog een stuk ongebruikte grond. U gaf tijdens uw persoonlijk onderhoud aan te kunnen rondkomen met uw werk (NPO I p. 6). Hoewel één van de kippenkwekerijen zwaar beschadigd raakte in mei 2021, kon u de tweede kippenkwekerij die lichte schade opliep herstellen (NPO II p. 6). U beschikt over een batterij en zonnepanelen om de elektriciteitsonderbrekingen op te vangen en heeft een waterreservoir van 1000 liter waar u drinkbaar water in opslaat (NPO I p. 4). Naast uw opleiding computerwetenschappen heeft u een ruime werkervaring opgebouwd onder andere in de landbouw, in de aankoop en verkoop van gronden, en als taxichauffeur (NPO I p. 5). Wat betreft uw verklaringen dat u in een grensregio woont, waardoor u gevaar loopt, dient er vastgesteld dat u zelf bent blijven wonen in dit huis tot uw vertrek in juli 2019 (NPO I p. 6). U kon tijdens incidenten en tijdens oorlogen terecht in het huis van uw broer (NPO II p. 3-5). Daarnaast verbleven uw vrouw en kinderen regelmatig in haar ouderlijk huis wanneer er zich incidenten voordeden (NPO I R. p. 10-11). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in de toekomst niet opnieuw gebruik zou kunnen maken van deze hulp. Tot slot kan herhaald worden dat uw vrouw toegang had tot een psychiater in Gaza waar zij maandelijks naartoe ging (NPO I R. p. 7-8).*

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofd concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.” De voormelde motieven vinden

steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekers in hun verzoekschriften volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. Verder werd verzoekster reeds voor haar vertrek uit Gaza aldaar medisch behandeld voor haar psychische problemen. Verzoekers tonen niet aan dat dit niet meer mogelijk zou zijn bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verder werden hun kinderen reeds in België geopereerd. Uit de attesten blijkt dat ze medisch opgevolgd worden en kinesitherapie krijgen. Verzoekers laten na aan te tonen dat dit niet mogelijk zou zijn in de Gazastrook. Gelet op het voorgaande kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partijen er niet in slagen aan te tonen dat hun leefomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zullen zijn dat zij bij terugkeer naar Gaza in een situatie van extreme armoede zullen belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

8.3.2. Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza” van 3 september 2020, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing en waarop de beoordeling door verwerende partij is gebaseerd, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Hierboven werd reeds vastgesteld dat de verzoekende partijen over een origineel paspoort beschikken zodat er ook geen redenen zijn om aan te nemen dat zij niet over de mogelijkheid beschikken om de nodige documenten te verwerven om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinaï, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinaï. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinaï, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus “Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza” van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld “Situation sécuritaire dans le Sinaï Nord”), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinaï maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berybommen gericht tegen militaire voertuigen en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers

te betreuen. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geviseerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

Verzoekers brengen in de verzoekschriften geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de “Comprehensieve Operatie Sinaï 2018”, die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinaï in Sinaï te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De “Comprehensieve Operatie Sinaï 2018” is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden geviseerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinaï verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinaï tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinaï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaï te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds geviseerd zouden zijn door jihadistische milities. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen. Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), maar dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te

Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van Covid-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. In casu brengt verzoeker geen enkel bewijs aan dat hij actueel en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de Covid-19-pandemie. Ten overvloede herhaalt de Raad dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Tenslotte wijst de Raad er op dat volgens het artikel uit Egypt Today, "Opened for 6 consecutive months: Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid" van 16 november 2021, bijgebracht door verwerende partij in haar aanvullende nota van 24 maart 2022, de grensovergang in Rafah sinds 16 mei 2021 ononderbroken geopend is in beide richtingen alle dagen van de week, behalve op vrijdag en op officiële feestdagen. De verzoekende partijen brengen geen informatie aan waaruit kan blijken dat deze informatie niet correct zou zijn.

Uit de beschikbare informatie blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeijst in de informatie in het rechtsplegingsdossier

leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Evenmin blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat hoger werd uiteengezet, blijkt immers dat de verzoekende partijen in gebreke blijven nieuwe elementen aan te brengen die een ander licht zouden kunnen werpen op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun persoonlijke problemen met Hamas. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas de verzoekende partijen niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. De verzoekende partijen hebben bijgevolg niet aangetoond dat zij in geval van terugkeer naar Gaza via de Rafah grensovergang een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van de verzoekende partijen naar Gaza belemmeren. De verzoekende partijen brengen geen informatie of elementen bij waaruit het tegendeel blijkt.

8.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de COI Focus “Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire” van 14 februari 2022 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortievuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggedroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte.

Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie ‘Operatie Beschermde Rand’ startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007; maar ook in mei 2021, toen Israël opnieuw overging tot intense bombardementen in de operatie ‘Gardiens des murs’.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties. Escalaties van zwaar en grootschalig geweld hadden in 2019 wederom plaats.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade werd aangericht en gewonden vielen. Een volgende escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020, onder meer door het

oplaten van zogenaamde brandballonnen. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël hebben getroffen om de Covid-19-pandemie te bestrijden, zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021 relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerden de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op na verschillende maanden van kalmte in de Palestijnse gebieden. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Na raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade. De periode tussen 1 augustus 2021 en 31 januari 2022 wordt in het algemeen gekenmerkt door een relatieve kalmte. Er werden vijandelijkheden van lage intensiteit gerapporteerd tussen midden augustus en midden september 2021 maar in de maanden oktober, november en december 2021 werden geen noemenswaardige incidenten gerapporteerd (COI Focus, 14 februari 2022, p. 15-16). Op 1 januari 2022 werden twee raketten afgevuurd naar Israël die in de zee terechtkomen. Dit wordt toegeschreven aan een technisch probleem maar worden door Israël gezien als een provocatie waarop Hamas doelwitten worden gebombardeerd, waarin 3 Palestijnen gewond raken. In 2021 overlijdt het merendeel van de Palestijnse slachtoffers tijdens de luchtaanvallen van Israël in de oorlog van mei 2021 (COI Focus 14 februari 2022, p. 25).

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Van 11 tot 24 januari 2022 worden volgens OCHA regelmatig waarschuwingsschoten gelost door de Israëlische troepen in de nabijheid van de bufferzone of de kust om toegangsbeperkingen te laten respecteren, maar hierbij wordt niemand gewond (COI Focus, 14 februari 2022, p. 21).

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is. Evenwel blijkt actueel geen sprake van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, heden neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, niet kan worden geconcludeerd dat er in Gaza actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende

gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De volgende vraag die de beantwoord dient te worden is of de verzoekende partijen voldoende persoonlijke omstandigheden aantonen die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

In zoverre er sprake is van een verscherpte lokale vatbaarheid omwille van de ligging van de gezinswoning nabij de grens met Israël, wordt gewezen op wat volgt. *In casu* wordt, gelet op de bijgebrachte documenten en de afgelegde verklaringen, niet betwist dat verzoekers' huis in 2009 door het Israëlisch leger tijdens de oorlog bezet werd en beschadigd geraakt is alsmede dat de kippenkwekerij werd vernield. Anderhalf tot twee maanden na het einde van de oorlog in 2009 keerden verzoekers terug naar hun huis, nadat verzoeker enkele herstellingen en renovaties had uitgevoerd. Nadat verzoeker het gekregen zand gebruikte om zelf de tunnel dicht te gooien en de schade te herstellen, hoorde verzoeker niets meer van A.A.O. (NPO verzoeker 26 januari 2022 p. 7). Evenmin wordt betwist dat in 2014, gelet op de bijgebrachte documenten en de afgelegde verklaringen, het huis van verzoekers moeder, waar verzoeker tevens woonde, en het huis van de tweede vrouw van verzoekers vader volledig vernield werden, en hierna opnieuw opgebouwd werden. Vier maanden na het einde van de oorlog in 2014 namen verzoekers hun intrek in het huis dat verzoeker zelf bouwde (NPO verzoeker 26 januari 2022, p. 3-4). Verzoekers verklaren ook tijdens de oorlog van mei 2021 de kippenkwekerij schade opgelopen heeft door dat de fabriek naast de kippenkwekerij beschoten werd. Hiervan worden geen schadeattesten bijgebracht doch enkel foto's. Alhoewel hun familiewoning en/of bedrijf tijdens de verschillende oorlogen schade heeft opgelopen in navolging van het willekeurig geweld, wordt in de bestreden beslissingen gemotiveerd dat "*Verder mag, gelet op de hieronder geschetste socio-economische situatie van u en uw gezin verwacht worden dat jullie, in geval van bombardementen, elders in Gaza een onderkomen regelen.*" Wederom laten verzoekers na om deze motieven uit de bestreden beslissingen in hun verzoekschrift te weerleggen of te betwisten. Uit hetgeen uiteengezet werd in het punt 8.3.1. blijkt dat verzoekers zich geenszins bevinden in een financiële precaire situatie. De verzoekende partijen tonen aldus verder ook niet aan dat zij zich bij verhoogd risico hieraan niet kunnen onttrekken door te verhuizen naar een andere locatie binnen Gaza. Des te meer omdat ze een woning ter beschikking hebben in het centrum van de Al Zeitoun-wijk. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud heeft verzoeker uitdrukkelijk verklaard dat deze woning op zijn naam en de naam van zijn broer staat (NPO 29 november 2022, verzoeker, p.4). Tot slot wordt terecht gemotiveerd dat: *Dat u repercussies van Hamas dient te vrezen ten gevolge van eventuele bombardementen op uw grond betreft, gelet op het hierboven geschetste ongeloofwaardig karakter van uw vluchtaanleiding, louter een niet-onderbouwde hypothese.*" De bijgebrachte medische attesten samengelezen met de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst laat in deze stand van zaken niet toe te concluderen dat er omwille van hun gezondheidssituatie sprake is van verhoogd risico op slachtoffer te worden van willekeurig geweld bij de terugkeer naar Gaza. Verzoekers laten na om dit *in concreto* aan te tonen.

De verzoekende partijen tonen gelet op het voorgaande niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partijen niet als vluchtelingen kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. RYCKASEYS